

Како најбоље описати 2010. годину? Као тешку, годину пуну изазова и на домаћем и на спољном плану, годину коју ће многи пожелети да што пре забораве. Као годину у којој опет нису пронађени и ухваћени Младић и Хаџић, у којој проблем Косова није решен и годину у којој смо се свађали и мирили са светом.

Као годину која се завршила са 11 посто инфлације, са више од 200.000 незапослених или динаром који је пребацисо магичну црту од 100 за један евро...

"Србија је и те како у кризи и мислим да из те кризе неће изаћи. Памтим једну дивну реченицу коју бих кандидовао за реченицу године. То је да је наш премијер Цветковић рекао да је статистички Србија изашла из кризе мада то грађани по свом стандарду не осећају", каже за наш програм Бошко Јакшић, новинар листа Политика.

Упркос свих неспоразума око закона о пензијском систему може рећи да је Влада у 2010. успешно окончала неколико рунди преговора са ММФ-ом. Такође, као своје успехе Влада истиче и благи раст привреде и БДП-а, повећање извоза и повећану наплату пореза.

Са друге стране у 2010-тој Србија је била без млека, просечна плата је све мања, цене под контролом државе су највише расле, а протести незадовољних су све чешћи. Коридор 10 споро напредује, борба против криминала и корупције је и даље више декларативна, а владин рејтинг тешко да ће поправити и признање да је после пуне деценије економски систем заснован на продаји великих државних система и повећању

унутрашње потрошње исцрпео своје могућности:

"Свако ће вам овде рећи да је време да се обнови нека производња, да се део новца који се позајмљује инвестира у производњу, што је једини начин изласка из кризе. Ми и даље ту реторику имамо, али те праксе нема и плашим се да ће и 2011. бити исто тако веома тешка", истиче Бошко Јакшић.

Након ратификације Споразума о придруживању и стабилизацији и укидања виза за грађане, 2010. је најављивана као реформска година у којој ће земља наставити приближавање Европи. Међутим, годишњи извештај о напретку Србије Европске комисије показао је да је мало тога урађено и у 10 тачака Европа је дала препоруке о томе шта треба мењати:

"Иако сам ја више очекивао од владе коју предводи Демократска странка, која је најдемократскија и најевропскија влада, практично ако човек изузме закон о безбедности саобраћаја и забрану пушења, који су рестриктивни закони којима се нешто забрањује, ви не можете да наведете ни једну успешну реформу коју је ова власт спровела. Хаос је потпуни направљен у грађевинској индустрији, легализацији објеката, планирању и изградњи. Такође и у правосуђу, у економским реформама све се одлаже", оцењује Владимир Тодорић из Центра за нову политику.

На спољном плану у 2010. се могу уочити два правца – један на општем нивоу и други у односима са регионом, где је Србија можда и највише напредовала:

"Почело је првим тројним сусретом српско-хрватско-словеначким у Птују, што је био први сусрет те врсте и на том нивоу још од времена завршетка ратова овде. Онда се касније ширило мрежно у свим правцима. Не заборавимо да је дошло до сусрета Бориса Тадића, Хариса Силајџића и турског председника у Истамбулу, што је у великој мери отворило врата касније усвајању резолуције у српском парламенту о Сребреници. Председници Тадић и Јосиповић су заиста успоставили једну фантастичну сарадњу која показује да у политици исто је тако важан и лични контакт", примећује Бошко Јакшић.

Са друге стране, глобалну дипломатију саговорници Гласа Америке описују чак и као шизофрену, у процесу лутања и враћања основном курсу приближавања Бриселу:

"Ми смо хтели да побољшамо односе са међународном заједницом, да напредујемо у европским интеграцијама, али смо такође хтели да се супротставимо свим тим земљама које су признале независност Косова, са надом да че се доћи до ситуације у којој се преговори опет могу почети. Сад се то зове дијалог", каже Тодорић.

"Та политика је добила први шамар мишљењем Међународног суда правде, када су многи у Београду били уверени да ће то бити тријумф небеске правде. Ни то није помогло, па је настављено са једним курсом сукобљавања. Све до оног тренутка када су овде дошли шефови дипломатија – прво Француске, па потом Британије и Немачке", подсећа Јакшић.

По многим оценама кључни догађај представља разговор председника Србије Бориса Тадића и европске комесарке Кетрин Ештон, након чега се српска дипломатија брзо вратила на европски колосек.

А након што је 2009. потпредседник САД посетио Србију, у 2010-тој и америчка државна секретарка Хилари Клинтон је допутовала у Београд:

"Погледајте када се то догодило једној Аустрији, Швајцарској, Мађарској, Словачкој итд. Веома ретко, што показује један ниво заинтересованости САД за нормализацију односа са Србијом. Не толико колико је заинтересована само за Србију, него за једно решење косовског питања, да се Србија окрене својој европској будућности", наводи аналитичар Тодорић.

Промена спољног курса Србије довела и до одлуке Европе да задужи Европску комисију да да мишљење о кандидатури Србије. Комесар за проширење Штефан Филе уручио је премијеру Србије Упитник са скоро 2500 питања и то би, по најавама из Владе требало да буде један од најважнијих задатака у 2011-тој:

"Ја мислим да ће Србија имати благонаклон став Европске комисије да добије позитиван статус 2011. Што не значи да ће то бити похвала за успешне реформе, већ ће се наћи једно козметичко решење које ће бити прихватљиво и за нашу Владу и за Брисел. А највеће наде полажем у дијалог између Косова и Србије", закључује Владимир Тодорић.

Шта још рећи о 2010-тој? Одржана је парада поноса, навијачи и хулигани су дивљали и у земљи у и иностранству, а овогодишњу доделу Нобелове награде за мир Србији ће остати у ружној успомени. На Косову су одржани избори, а Европу је саблазнуо извештај Дика Мартија о трговини људским органима на Косову и могућој умешаности косовског лидера Хашима Тачија.

Србију су погодиле поплаве и земљотрес.. По старом обичају, најлепше вести стизале су са спортских терена, и можда је најбоља жеља да Србија у 2011. следи примере тенисера...

(VOA)